

Conversatie uit een Natuurdagboek

11 november 1999

Vandaag echt een leuke dag. Lekker fris met mooi berijpte rietvelden en heel helder zonnig weer. Op deze vrije dag even een ochtendwandeling gemaakt. Jagend sperwerwijfje achter een vluchtende groep koperwieken. En een heel mooie waarneming van een V-vlucht van wel 60 kraanvogels.

Tijdens die wandeling zag ik Marie langs de Lisdoddeweg, die ook was gestopt om naar die kraanvogels te kijken. We kennen elkaar van onze afdeling van Natuurreservaten v.z.w., waar zij een heel actieve medewerkster is. Vorig week-end hebben we nog samen met 40 andere vrijwilligers meer dan 100 oude wilgen geknot.

"Goeiemorgen, Marie. Prachtig gezicht, die kraanvogels"

"Heel zeker. Het is er nu ook de tijd van het jaar voor."

"Heb je misschien de laatste dagen nog 'iets speciaals' gezien?"

"Natuurlijk. Je weet toch dat ik altijd veel geluk heb."

"Vertel op!"

"Ik was gisteren naar de vogelkijkhut van De Blankaart gegaan. Toen ik nog maar pas binnen zat, hoorde ik geritsel in het gras voor de hut. Plots kwam er een hermelijn te voorschijn. In winterkleed. Hij bleef staan, zette zich op zijn achterste poten en keek in het rond. Ik kon dat hermelijntje zeker wel drie of vier minuten rustig observeren, op nog geen vijf meter afstand. Dan verdween hij even vlug als hij tevoorschijn was gekomen."

"Je hebt inderdaad nog maar eens geluk gehad" "Maar dat was 'het' nog niet."

"Hoezo?"

"Toen ik met de verrekijker nog wat wintertalingen bekeek, vloegen die plots op. Ik dacht eerst dat het de slechtoalk was die hier weer overwintert, maar die was deze keer nergens te zien. Dan zag ik ineens iets naderbij zwemmen. Ik dacht eerst aan een muskusrat, maar deze keer was het wel een ander dier ... ik kon mijn ogen eerst niet geloven ... een otter. Prachtig gewoon: de allereerste die ik hier in de IJzerovallei zag."

"Dat is fantastisch. De medewerkers van het Instituut voor Natuurbehoud hadden al enkele waarnemingen langs de IJzer genoteerd, maar dit is wel de eerste keer dat een otter opnieuw in de Blankaart wordt gesignaleerd. Dat is wel echt de kroon op het werk van alle inspanningen die hier de voorbije jaren voor natuurontwikkeling zijn gedaan."

"Ja, ik voelde me zelf gisteren echt zo gelukkig als een klein kind. Toen ik het verhaal 's avonds thuis vertelde, waren mijn eigen jongens wild enthousiast. Ze willen volgende zaterdag al de hele dag op de uitkijk gaan staan ... Dat doet me er aan denken dat ik nu toch wel door moet rijden. Paul zal al staan wachten met het middagmaal. Een lekker bord erwtensoep, van onze eigen bio-erwtjes, zal me wel smaken."

Marie klom op haar grote knalrode traktor en reed verder naar haar boerderij ... Inderdaad een héél gelukkige vrouw.

Marc De Coster
vice-voorzitter Natuurreservaten v.z.w.

